

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217202821
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4217202821.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, zastúpený: AK Herceg s.r.o., so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 890 240, proti žalovanej: H. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXXX/XX, W., o zaplatenie 3 441,48 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 15. januára 2018 č. k. 8Csp/55/2017-77 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 27. februára 2019 č. k. 8Csp/55/2017-115, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v napadnutej zamietajúcej časti výroku a výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.
Žalovanej voči žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) rozsudkom zo dňa 15. 01. 2018 č. k. 8Csp/55/2017-77 pri právnom posúdení podľa čl. 8, § 150 ods. 1 CSP, § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. c/, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, § 23a ods. 1, 2 zák. č. 634/1992 Zb., o ochrane spotrebiteľa, § 5b a § 29b zák. č. 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 441,48 eura, úroky v sume 720,59 eura, úroky z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 3 441,48 eura od 31.01.2017 do zaplatenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 150 eur splatných vždy do 25. dňa každého mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do úplného zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. V časti o zaplatenie úroku 1 114,56 eura a úrokov vo výške 17,90 % ročne zo sumy 3 441,48 eura od 31.01.2017 do zaplatenia, súd žalobu zamietol.

2. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP. Žalobca mal vo veci úspech čiastočný, t. j. v rozsahu 58,25 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Opravným uznesením zo dňa 27.02.2019 č. k. 8Csp/55/2017-115 súd prvej inštancie podľa § 224 CSP v dôsledku chyby opravil záhlavie rozsudku zo dňa 15.01.2018 č. k. 8Csp/55/2017-77 tak, že v ňom doplnil právneho zástupcu žalobcu (AK Herceg s.r.o., so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 890 240) a zároveň do prvého výroku tohto rozsudku doplnil slovné spojenie: „poplatky vo výške 50 eur“.

4. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol záväzkovoprávny vzťah titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver v sume 3 500 eur, pričom žalovaná tieto skutkové tvrdenia

nepoprela. Podanú žalobu súd považoval za dôvodnú ohľadne dlžnej istiny v sume 3 441,48 eura, nezaplatených úrokov 720,59 eura a to ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (07.04.2015), úrokov z omeškania v sume 61,38 eura do 30.01.2017 a sumy 50 eur titulom poplatkov, všetko do vyhlásenia splatnosti úveru a úrokov z omeškania V danom prípade zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala tie údaje, ktoré má obsahovať podľa zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, a preto súd rozhodol o nároku žalobcu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku zo dňa 15.01.2018 č. k. 8Csp/55/2017-77.

5. Žalobca si uplatnil aj nárok na úrok z omeškania pričom za omeškanie žalovaného mu v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 OZ a ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., vznikol nárok na úrok z omeškania, ktorý je o päť percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Preto žalobcovi bol priznaný ním uplatnený nárok na úrok z omeškania iba vo výške 1 %, pretože v takejto výške si žalobca predmetný úrok uplatnil a súd nemôže rozhodnúť nad rámec žaloby.

6. V časti uplatneného nároku na zaplatenie úrokov 17,90 % ročne zo sumy 3 441,48 eura ku dňu 30.01.2017 v sume 1 835,15 eura, súd prvej inštancie bol toho názoru, že zmluvný úrok bol súčasťou každej jednej splátky úveru, a teda priznanie žalobcom takto uplatneného zmluvného úroku (17,90 % ročne) je duplicitným národom. Vzhľadom aj na účel zmluvného úroku, ktorým je odplata za poskytnuté peňažné prostriedky, vyhlásením predčasnej splatnosti úveru ku dňu 07.04.2015 poskytnutého na základe danej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, stratil žalobca právo uplatňovať si zmluvné úroky aj naďalej. Súd ich žalobcovi priznal v sume 720,59 eura, vyčíslené ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (07.04.2015). Podľa názoru súdu dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých finančných prostriedkov sa platia iba do splatnosti dlhu a od splatnosti úveru je dlžník v omeškani a je povinný platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami tohto sporu.

7. V danej prejednávanej veci žalobca pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a tým je treba považovať celý dlh za splatný s tým, že nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. V tejto súvislosti je potrebné brať zreteľ na obsah ust. § 54 ods. 1 OZ, podľa ktorého by sa zmluvné dojednanie (jeho existenciu však žalobca skutkovo netvrdil), ktoré by zaväzovalo žalovanú k plateniu zmluvných úrokov aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru odchyľovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa, pretože by zhoršilo jeho postavenie. Vzhľadom k uvedenému súd žalobu v časti uplatneného zmluvného úroku za obdobie odo dňa 08.04.2015 do zaplatenia zamietol. V tejto súvislosti ďalej poznamenal, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Takýto stav výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, t. j. výhody splátok.

8. Iný stav je však navodený a príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V takomto prípade svojim jednostranným právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, kedy má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Logicky tak potom nasleduje ten stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto využívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby finančných prostriedkov spotrebiteľov. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na základe výzvy nevrátil. De facto by išlo o právny

stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré by mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa nad spotrebiteľom, a to navyše za stavu, keď veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takéto konanie veriteľa nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu, a preto neexistuje ani právny nárok na priznanie odplatných úrokov pre žalobcu (rozsudok KS v Prešove zo dňa 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014) S prihliadnutím na tieto dôvody súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie 1 114,56 eura (rozdiel medzi sumou 1 835,15 a 720,59 eura) ako aj v časti úrokov vo výške 17,90 % zo sumy 3 441,48 eura od 31.01.2017 do zaplatenia ako nedôvodnú zamietol.

9. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že poukazuje na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a písm. h) CSP. Prvoinštančný rozsudok napáda v celom rozsahu a žiada odvolací súd, aby v zmysle § 388 CSP rozsudok Okresného súdu Komárno sp. zn. 8Csp/55/2017 zo dňa 15.01.2018 zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 3 441,48 eura, úroky za obdobie od 30.01.2017 vo výške 1 835,15 eura, úrok z omeškania do 30.01.2017 vo výške 61,38 eura, úroky vo výške 17,90 % p. a. zo sumy 3 441,58 eura od 31.01.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 1 % p. a. zo sumy 3 441,48 eura od 31.01.2017 do zaplatenia, poplatky vo výške 50 eur, ako aj zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia. Zmluva z OTP Refinanc EXPRESE bola uzatvorená dňa 02.08.2013 a dostatočne určito vyjadruje vôľu zmluvných strán spravovať sa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ust. § 52 ods. 2 OZ nadobudlo účinnosť až od 01.05.2015, pričom absencia príslušného prechodného ustanovenia v rámci OZ má za následok, že je potrebné analogicky vychádzať z ust. § 879p OZ, podľa ktorého sa novou právnou úpravou spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 13. júnom 2014, vznik týchto právnych vzťahov ako aj nároky z nich vzniknuté pred týmto dátumom sa však spravujú podľa predpisov účinných do 12. júna 2014. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka má žalobca právo okrem úrokov z omeškania na úhradu bežných úrokov. Záväzok platiť úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere a zákon viaže povinnosť dlžníka platiť úroky po dobu poskytnutia finančných prostriedkov. Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Rozhodnutie odoberajúce dlžníkovi uhradiť úroky zo splatnej splátky, ukladajúce dlžníkovi povinnosť uhradiť úroky z omeškania by takéhoto dlžníka neprímerane zvýhodňovalo oproti ostatným, riadne platiacim klientom, ktorí za rovnaký čas zaplata nepomerne viac ako dlžník, ktorý je zaviazaný zaplatiť len úroky z omeškania. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti síce veriteľ navodil stav, keď požaduje vrátenie celej sumy požičaných finančných prostriedkov, avšak tieto sa navodením tohto stavu nedostávajú do dispozície veriteľa. Naopak sa naďalej nachádzajú u dlžníka.

10. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na rozhodovaciu prax súdov v SR, ktorú žalobca považuje za prekonanú. Vid' napr. rozsudok KS v Nitre zo dňa 16.10.2013 sp. zn. 25Co/140/2013. V tomto smere je potrebné poukázať na ust. § 6 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľných úveroch, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Žalobca má právo na požadované úroky z úveru až do doby, kým odporca nevráti poskytnuté peňažné prostriedky. V čase podpísania zmluvy o úvere bol v platnosti OZ, ktorý neobsahoval žiadne ustanovenie, podľa ktorého by pri poskytovaní úverov nemal veriteľ voči dlžníkovi popri úrokoch z omeškania i právo na zaplatenie riadnych úrokov. Záver súdu prvej inštancie v tomto smere, že dlžníci v omeškani boli povinní uhradiť veriteľovi iba zákonné úroky z omeškania a neboli by povinní uhradiť z poskytnutého úveru aj dohodnuté zmluvné úroky, by de facto zlegalizoval zvýhodnenie neplatiacich dlžníkov s povinnosťou uhradiť iba zákonné úroky z omeškania (v súčasnosti 5 % p. a.) oproti riadne platiacim klientom, ktorí boli v zmysle posudzovanej zmluvy o úvere povinní uhradiť veriteľovi riadne úroky vo výške 17,90 % p. a.. Žalobca požadoval od žalovanej iba 1 % ročný úrok z omeškania z nezaplatennej istiny s uplatnením si zákonných úrokov popri úrokoch z omeškania po zosplatení úveru, čo podľa jeho názoru znamená, že neprichádza k neprímeranému zaťaženiu žalovaného.

11. Súd prvej inštancie neodôvodnil ako sa vysporiadal s uplatneným nárokom žalobcu ohľadne zaplata sumy 50 eur (zaplatenie poplatku), čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

12. Žalovaná sa k podanému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

13. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahu a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospejúc k tomuto záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením je potrebné v napadnutých častiach výrokov (zamietajúci a o náhradu trov konania) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 131 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada k tomu, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. V pojednávanej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu voči žalovanej týkajúcej sa zaplata sumy 3 441,48 eura s prísl., podľa názoru odvolacieho súdu v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý pri dodržaní myšlienkového postupu hodnotia dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti aj následne správne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení špeciálnych právnych predpisov (Zákon o spotrebiteľských úveroch a zákon o ochrane spotrebiteľa) ako aj všeobecného právneho predpisu (Občiansky zákonník). Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie spolu s opravným uznesením v napadnutom zamietajúcom výroku a výroku o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V ďalšom odvolací súd odkazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia prvoinštančného rozsudku viažuceho sa k napadnutým výrokom, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie v rámci opravného uznesenia kvôli chybe opravil výrok napadnutého rozsudku s tým, že doňho zakomponoval aj sumu 50 eur ako poplatky, ktorú zaviazal zaplatiť žalovanú žalobcovi a následne spolu s ďalej priznanými sumami v prospech žalobcu povolil tieto sumy splácať v mesačných splátkach po 150 eur žalovanej. Napriek tej skutočnosti, že žalobca v úvode svojho odvolania uviedol, že predmetný rozsudok napáda v celom rozsahu, odvolací súd ho v rámci prieskumnej činnosti v tomto odvolacom konaní preskúmal iba v zamietajúcom výroku a výroku o náhrade trov konania, pretože vo vyhovujúcom výroku žalobca nebol oprávnený odvolanie podať, pretože v tejto časti mu bolo vykonané. Odvolací súd tu akceptoval rozsah podaného odvolania a v ňom obsiahnuté odvolacie dôvody (§ 379 a § 380 CSP). Vzhľadom k tomu, že suma 50 eur, ako poplatky, bola žalobcovi priznaná, a preto nebola predmetom odvolacieho konania, nie je možné prijať ten záver, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

16. Na potvrdenie správnosti napadnutého rozsudku v jeho zamietajúcej časti výroku odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie zdieľa ten právny názor, že žalobca má právny nárok na dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru iba do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t. j. v danom prípade do 07.04.2015, pričom odo dňa 08.04.2015 má právny nárok na úroky z omeškania. Ak by tomu tak nebolo, potom by v neprospech žalovanej ako spotrebiteľky došlo k duplicitnému zaťažaniu a to platením úroku z pôžičky a zároveň aj úroku z omeškania. V tejto súvislosti je potrebné mať na zreteli aj samotný obsah ust. § 54 ods. 1 OZ, v intenciách ktorého platí, že zmluvné dojednanie zaväzujúce žalovanú k plateniu zmluvných úrokov aj po termíne vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, by sa odchylovalo od zákona v neprospech spotrebiteľa, pretože by došlo k zhoršeniu jeho postavenia. Samotný úrok za poskytnutý úver je potrebné vnímať ako cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a tým vlastne dosahovať aj určitý zisk. Absentujúci zisk v tomto smere pokrýva práve veriteľovi úrok splácaný dlžníkom (spotrebiteľom)

spolu v rámci výšky dohodnutej splátky úveru v režime dohodnutého záväzku. Iná je však situácia, ktorá nastane v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru, za ktorej veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru (vrátane jeho úrokov) kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Za daného stavu totiž veriteľ svojim jednostranným právnym úkonom navodzuje taký stav, že má právo získať späť celú sumu požičaných finančných prostriedkov (úveru), čím na strane veriteľa odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s úverom, ako aj obmedzenie obchodovania s finančnými prostriedkami, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť vo forme splátok. Vychádzajúc z uvedeného je možné prijať ten záver, ktorý viedol súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby ohľadne zaplataenia úroku 1 114,56 eura (rozdiel medzi sumou 1 835,15 a sumou 720,59) a úrokov vo výške 17,90 % ročne zo sumy 3 441,48 eura od 31.01.2017 do zaplataenia, spočívajúci v tom, že ak spotrebiteľ už nemá právny titul držať finančné prostriedky u seba a tieto aj užívať, potom neexistuje dôvod k tomu, aby veriteľ inkasoval aj tie úroky, ktoré mu mali patriť, avšak za stavu oprávnenej držby zo strany spotrebiteľa, čo v danom prípade splnené nebolo. De facto by išlo o taký právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku, pričom na strane veriteľa by došlo k inkasovaniu tých úrokov, ako keby vôbec nedošlo k zmene záväzku.

17. Odvolací súd poznamenáva, že aj rozhodovacia činnosť odvolacieho senátu 5Co na Krajskom súde v Nitre v obdobných skutkových spotrebiteľských veciach, avšak iných strán sporu, sa odvíja od toho základného princípu, že veriteľ má právny nárok na dojednaný úrok z úveru iba do predčasného vyhlásenia splatnosti poskytnutého úveru, pričom po dátume vyhlásenia tejto predčasnej splatnosti má právny nárok iba na priznanie úroku z omeškania. Tento právny záver rezultuje aj z obsahu rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/25/2017 zo dňa 31.01.2018. Takýto výklad považuje za ústavne akceptovateľný aj ÚS SR vo svojom uznesení IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, resp. z neho vychádza aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015.

18. Záverom odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie daného právneho vzťahu vyplývajúce z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 02.08.2013 sa musí spravovať príslušnými ustanoveniami špeciálneho predpisu (zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch, účinný ku dňu 02.08.2013, t. j. dňa uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy) a nie ustanoveniami zák. č. 258/2001 Z. z (konkrétne § 6 ods. 2), ako v podanom odvolaní tvrdí žalobca.

19. Vzhľadom na uvedené dôvody, odvolací súd o podanom odvolaní žalobcu proti prvoinštančnému rozsudku v spojení s opravným uznesením v jeho napadnutých výrokoch (zamietajúci a o náhrade trov konania) ako o nedôvodnom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v tomto konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne odvolacie trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).